

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

71a 13/08
A43b

Nr 32323

Kl. 71 a, 19/11

Paul Zierold, Chemnitz

A43b 13/08

Podeszwa

Zgłoszono 6 grudnia 1940
Udzielono 3 listopada 1943
Pierwszeństwo: 5 lipca 1940 dla zastrz. 1; 4 września 1940
dla zastrz. 2 i 3 (Niemcy)

Wynalazek niniejszy dotyczy podeszwy do obuwia z drzewa lub podobnego sztywnego, naturalnego lub sztucznego materiału. Takie znane podeszwy są zupełnie nieelastyczne, a więc nie mogą być pod tym względem porównywane z podeszwą ze skóry, filcu lub podobnego materiału, aczkolwiek w okresach czasu, gdy brak jest skóry, filcu lub podobnego materiału nadają się jako zewnętrzne nakładki do obuwia. Aby osiągnąć także pewną elastyczność obuwia przy użyciu drzewa na podeszwy przybijano do podeszwy wewnętrznej lub pokrywającej ją podeszwy właściwej wykonane z materiału sztucznego i poprzecznie do obuwia skierowane płytki z drzewa, które się nie łączyły ze

sobą i stanowiły nakładki na podeszwy. Takie płytki drewniane mają jednak małą wartość praktyczną, gdyż nie są dobrze połączone z obuwem i mogą jeszcze przed naturalnym zużyciem odrywać się od podeszwy, a zwłaszcza po starciu się łebków gwoździ. Inna wada takiego pokrywania podeszew obuwia polega na tym, że nie można osiągnąć elastycznego chodu, a przy chodzeniu powstają głośne szmery, gdy te płytki podczas chodzenia jedna po drugiej dotykają podłogi.

Istotna cecha podeszwy według wynalazku, wykonanej z drzewa lub podobnego materiału sztywnego, polega na tym, że jest ona zaopatrzona w poprzeczne szczeliny, rozpoczynające się od jednego

z jej brzegów bocznych, przy czym ich końce znajdują się blisko przeciwnego brzegu. Między tymi szczelinami są wykonane szczeliny, rozpoczynające się na przeciwnym do poprzedniego brzegu podeszwy i kończące się blisko jej drugiego brzegu. Inna cecha takiej podeszwy polega na tym, że można ją przymocować do obuwia w znany sposób przez przyklejenie pod ciśnieniem. Dzięki temu unika się uszkodzeń i niedogodności, powstających przez wykonywanie dziurek i używanie śrubek, gwoździ lub innych łączników.

Nacinane szczeliny mogą być przy tym wykonane tak blisko siebie, jak tego wymaga giętkość zbliżona do elastyczności skóry, przy czym nie ma niebezpieczeństwa przedwczesnego zużycia takiej podeszwy wskutek pęknięcia, nawet przy częstym zginaniu. Przy tym następuje tak ścisłe połączenie giętkiej podeszwy drewnianej z obuwem, a mianowicie na całej wewnętrznej powierzchni podeszwy, nie odłącza się ona od obuwia i może być całkowicie zużyta, przy czym pozostałość po zużyciu się podeszwy zostaje usunięta raszpłą, aby ponownie przymocować giętką podeszwę przez naklejenie pod ciśnieniem. Użycie śrubek, gwoździ lub innych łączników jest zupełnie niepotrzebne, zwłaszcza w obrębie szczelin. Szczególnie ścisłe połączenie giętkiej podeszwy drewnianej lub podobnej z obuwem osiąga się według wynalazku w ten sposób, że powierzchnia podeszwy, łączona z obuwem, jest wgłębiona i szorstka. Wskutek tego wgłębienia przylega podeszwa całą swą powierzchnią do powierzchni obuwia, dzięki czemu te powierzchnie wszędzie się stykają i zostają we wszystkich miejscach ściśle połączone klejem, przy czym szorstkość wewnętrznej powierzchni podeszwy zwiększa przyczepność kleju, a powierzchnia obuwia wciska się w drzewo i na odwrót, szorstka powierzchnia podeszwy — w skórę obuwia.

Dalsza cecha wynalazku niniejszego polega na tym, że szczeliny, poczynawszy od zewnętrznej powierzchni podeszwy, są tylko tak głębokie, iż jej wewnętrzna powierzchnia jest nieprzerwana. Podeszwa w ten sposób wykonana jest lepsza od podeszwy z nacięciami na wylot, ponieważ klej nie może wnikać do jej szczelin i sklejać.

Rysunek przedstawia przykłady wykonania przedmiotu wynalazku. Fig. 1 przedstawia podeszwę do obuwia damskiego w widoku z góry, fig. 2 — przekrój podłużny wzdłuż linii *A—B* na fig. 1, fig. 3 — przekrój poprzeczny wzdłuż linii *C—D* na fig. 1, fig. 4 — tę samą podeszwę w widoku z boku w stanie mocno wygiętym, fig. 5 — podeszwę, połączoną z trzewikiem damskim w widoku z boku, fig. 7 i 8 — odmienne wykonanie giętkiej podeszwy, przy czym podeszwa ta na fig. 6 przedstawiona jest w widoku z góry, fig. 7 — przekrój wzdłuż linii *E—F* na fig. 6, fig. 8 — przekrój wzdłuż linii *G—H* na fig. 6.

Podeszwa drewniana 1 jest prócz czubka 2 i tylnej szerokiej części 3 zaopatrzona w nacięcia 4, rozpoczynające się od brzegu 5 podeszwy i wykonane prostopadle do niego, a kończące się blisko przeciwnego brzegu 6 podeszwy, przy czym między dwoma nacięciami 4 znajduje się zawsze podobne nacięcie 7, rozpoczynające się od brzegu 6 podeszwy. Jak widać na fig. 2 i 3, wewnętrzna powierzchnia podeszwy jest wklęsła w kierunku podłużnym i poprzecznym i szorstka. Wklęsłość może być wykonana np. za pomocą hebla, frezu lub innego odpowiedniego dużego narzędzia lub przez parowanie i tłoczenie. Na fig. 4 uwidoczniono, jak dalece według osiągniętych doświadczeń taka podeszwa może być wygięta, gdy jej nacięcia znajdują się blisko siebie, przy czym nie potrzeba obawiać się pęknięcia. W praktyce jednakże największe wygięcie będzie mniej więcej takie, jak na fig. 5.

W celu połączenia takiej podeszwy np. z podpodeszwą 11 obuwia 10 powleka się wewnętrzną powierzchnię podeszwy i zewnętrzną powierzchnię podpodeszwy 11 kitem lub innym kleiwem i po nałożeniu wewnętrznej powierzchni podeszwy na podpodeszwę 11 lub odwrotnie poddaje się tłoczeniu aż do osiągnięcia ścisłego połączenia. Bez stosowania jakiegokolwiek innego połączenia te części obuwia są złączone i obuwiu gotowe do użytku. Podeszwa drewniana może być w częściach za strefą nacinaną przybita gwoździami, wbijanymi przez dziurki 12. Należy jeszcze zaznaczyć, że na podeszwy giętkie przez zaopatrzenie ich w nacięcia nadaje się szczególnie dobrze parowane drzewo bukowe.

Jak widać na fig. 6—8, podeszwa może być wykonana także w ten sposób, że nacięcia 4, poczynawszy od zewnętrznej powierzchni, są wykonane tylko tak głębokie, iż wewnętrzna powierzchnia tej podeszwy pozostaje nieprzerwana. Takie wykonanie nie wpływa w niczym na giętkość podeszwy według wynalazku, natomiast pełna ścianka 13 zapobiega niepożądanemu rozciąganiu się całej podeszwy w kierunku podłużnym, zwłaszcza przed lub podczas łączenia jej z obuwiem, a poza tym wnikaniiu płynnego kleju do nacięć 4. Oczywiście, podeszwa według wynalazku może być wykonana z tworzywa sztucznego, odpowiednio wytrzymałego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Podeszwa, wykonana z drzewa lub podobnego sztywnego materiału, naturalnego lub sztucznego, znamionna tym, że posiada poprzeczne nacięcia, rozpoczynające się od jednego z jej brzegów bocznych i kończące się blisko brzegu przeciwnego, przy czym między tymi nacięciami znajdują się podobne nacięcia, rozpoczynające się od drugiego brzegu podeszwy i kończące się blisko brzegu, od którego rozpoczynają się pierwsze wspomniane nacięcia.

2. Podeszwa według zastrz. 1, znamionna tym, że jest połączona z obuwiem klejem pod ciśnieniem.

3. Podeszwa według zastrz. 1 i 2, znamionna tym, że jej wewnętrzna powierzchnia jest wklęsła.

4. Podeszwa według zastrz. 1—3, znamionna tym, że jej wewnętrzna powierzchnia, zwłaszcza w obrębie nacięć (4, 7), jest szorstka.

5. Podeszwa według zastrz. 1—4, znamionna tym, że nacięcia (4) są tylko tak głębokie, iż jej wewnętrzna powierzchnia jest pełna.

6. Podeszwa według zastrz. 1—5, znamionna tym, że jest wykonana z materiału sztucznie zmiękczonego, najlepiej z parowanego drzewa bukowego.

Paul Zierold
Zastępca: inż. F. Winnicki
rzecznik patentowy

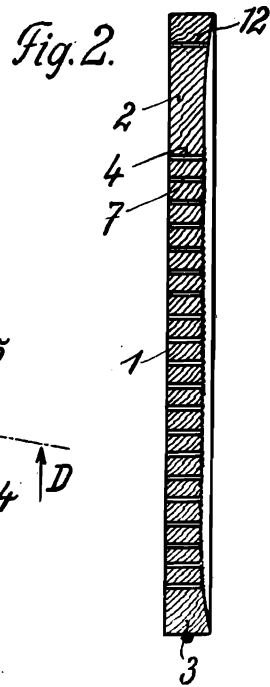
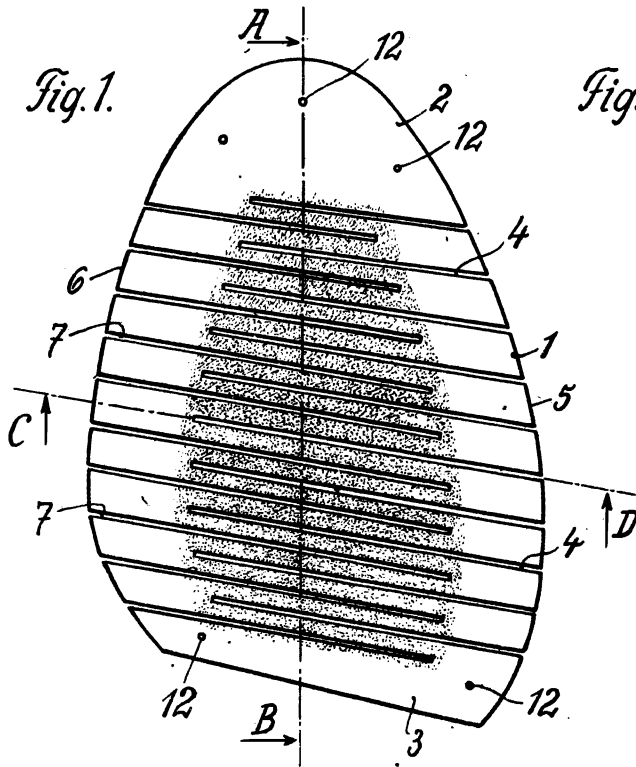

Fig. 3.

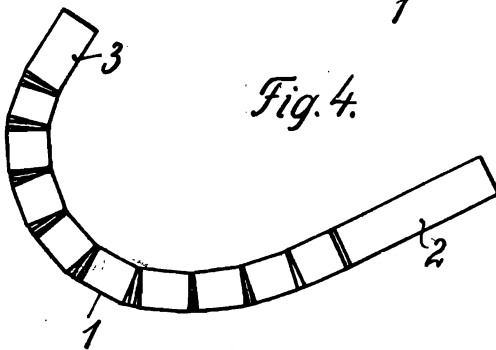
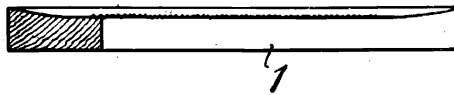

Fig. 5.

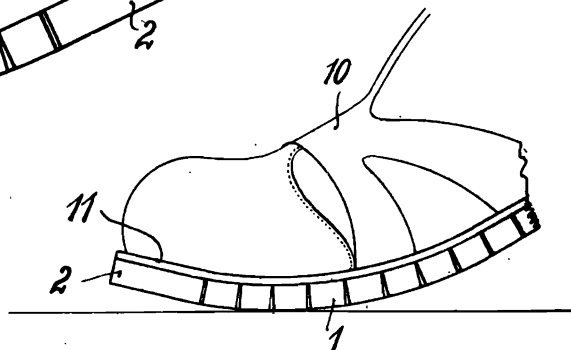

Fig. 6.

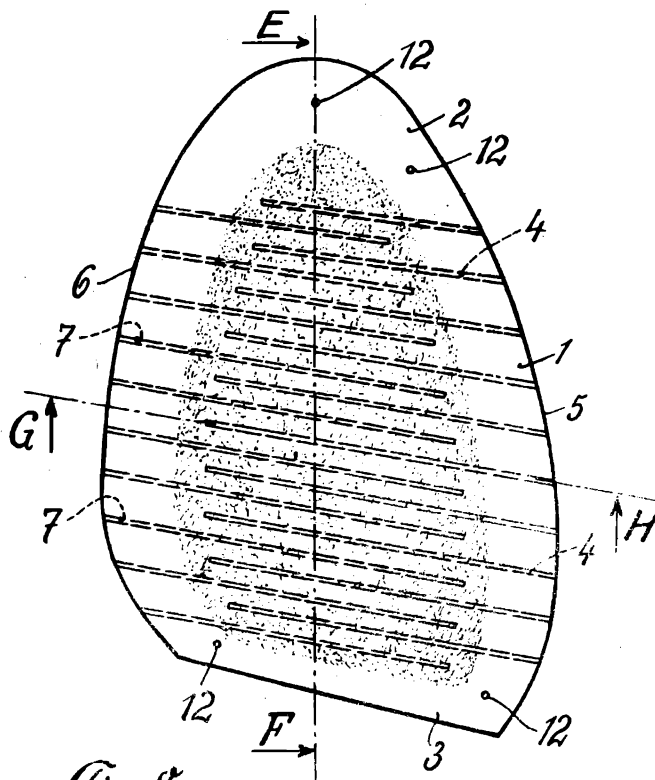

Fig. 7.

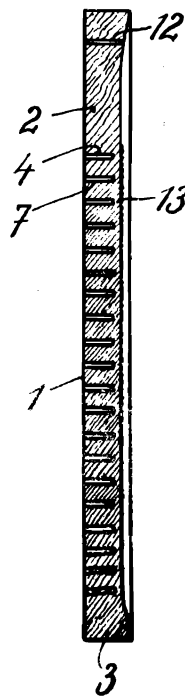

Fig. 8.

